

Ποῖον εὐφημῆσαι Πανύμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσεις; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ἐμμανουὴλ Γεωργιλλᾶς

Κυπαρισσοβεργόλικες, ἄφεγες κόρες ἦσαν,
νεράδες ἢ ἀγγέλισσες καὶ πλέον ἐξεφυσῆσαν
τὸ σείσμα καὶ τὸ λύγισμα καὶ τ' ἀναντράνισμά των,
τὸ κλίμα τοῦ τραχήλου των καὶ τὸ ὑπολύγισμά των.

*

Ὡσὰν τὸν ἥλιον λάμπασι, σὰν τὸν ἀποσπερίτην
παρὰ τὸ φέγγος φέγγασιν, παρὰ τὴν Ἀφροδίτην,
καὶ νὰ τὲς ἐφικεύουσιν οἱ δοῦλοι καὶ βαγίτσες,
οἱ ἄντρες των νὰ πᾶν' ἐμπρὸς, πίσω των οἱ μανίτσες,
νὰ πορπατοῦν νὰ χαίρουνται μὲ διῶμα καὶ κανάκι·
ἄλλες εἰς βρύσες, εἰς λουτρά, καὶ εἰς περιβολάκι.

*

Πλουμάκια καὶ πλατύφυλλα μὲ τέχνην καὶ μὲ πράξιν,
ἐπάνω εἰς ψιλὰ λινὰ λογιῆς ὄχρῆς μετάξιν,
νὰ χρυσοκλαθαρίζουσιν μ' ἀσήμιν καὶ χρυσάφι,
μὲ πᾶσαν τέχνην μουσικὴν ὡσὰν καλοὶ ζωγράφοι,
παρμπέρες, μαξελλάρια, κουρτίνες καὶ μαντίλια,
μὲ κυδωνιές, τριανταφυλλιές, κλήματα καὶ σταφύλια,
ἄνθη καὶ ρόδα καὶ μυρτιές, πᾶσα λογῆς λουλούδια,
μὲ πόθον νὰ πλουμίζουσιν, μὲ χάρες καὶ τραγοῦδια.

Τὸ θανατικὸν τῆς Ρόδου

Τ. Κ. Παπατσώνης

RAPINA SABINARUM

Πεῖτε μου,νάματα παραποτάμια, κάτω ἀπὸ σύσκια φυλλώματα
πυκνῶν πλατάνων, πίσω ἀπὸ θάμνους ἀρωματικούς, πόσες Νη-
ρηίδες

ἦρθαν ἐγγύς τὸ μεσημέρι νὰ λουθοῦν. Καὶ τὸ τραγοῦδι
τῶν κρυστάλλινων φωνῶν τους, ποῦ συμμιγγύετο, καθὼς τὸν
γλιστερὸ

δυὸ δυὸ καὶ τρεῖς τρεῖς κατέβαιναν δασώδη λόφο,
μὲ τῶν νερῶν τὸ γοργὸ ρεῦμα καὶ μὲ τῶν κρυμμένων
στά πυκνὰ φύλλα τραγουδιστικῶν πουλιῶν.

Πεῖτε μου, πῶς ἢ παραποταμία ἔχταση μὲ μιᾶς ἐξαίφνης κα-
τοικήθη

ἀπὸ λευκότητα καὶ ἀχτινοβόλα σώματα, ποῦ λάμπη

σκορπίσανε τῆς πιὸ λαμπρᾶς ποῦ ἔμεσουράνησε Πανσελήνου,
στὴν ὕγρῃ, στὴ σκιώδη ἔχταση, ποῦ ἥλιο δὲν γνώρισε ποτὲς
της,

καὶ ποῦ ἡ πλήθια πρασινάδα, σὲ μαυρίλα γύριζε σκοταδερή.
Τὰ γέλια ἐκεῖ ἀντηχοῦσαν δροσερώτερα καὶ ἀπὸ τὸ ρεῦμα,
τῶν κοριτσιῶν, ποῦ μ' ἔκπληξην ἀντίκρυζαν ἢ μιὰ τῆς ἄλλης
τὴν εὐμέλεια καὶ τὴ γυμνότητα τὴν ὀλυμπία.

Κάθε κορμὸς, κάθε φύλλωμα, κάθε θάμνος, ριγοῦσε
στὸ ἀγκάλιασμα ἢ στὸ ἄγγιγμα τῶν ἀνάγγιχτων παρθένων.

Πεῖτε μου, πῶς, ποιά σκοτεινὴ ἀνδρική ὁρμή,
ἔστειλε πειρατείας θάρκες νὰ σὲ πλεύσουν, ποταμέ,

οἱ ἥρωικοὶ ἀγριάνθρωποι ποῦ ὄνειρευόνταν

στὴν κάθε ποταμίσι ἀχτὴ ποῦ διάβαιναν,

ὄνειρα μὲ παρόχθιες ἀκακίες, χιονισμένες μὲ ἄνθη!

Πῶς οἱ κωπηλάτες παρατοῦσαν τὰ κουπιὰ καὶ ἀφήνοντο στὸ
ρέμα

καὶ τὰ δόρατα παρατοῦσαν οἱ πολεμιστάδες καὶ τὲς σαγίτες.

στὴν ἔχταση παραδομένοι ὀλότελα τοῦ θείου τους πλοῦ.

Ὡσότου ἀνάλαμψαν τὰ μάτια, στὴν καμπὴ τοῦ ποταμοῦ

στὴ σκοτεινὴν, ἀπόμερη μεριὰ καὶ ξαφνικὰ οἱ ἀχτίνες

τοῦς θάμπωσαν τοῦ σεληνόλουστου μεσημεριοῦ

κι' ἐνώθησαν σὲ μιὰ κραυγὴ, σὲ ἥρωικὸ παιᾶνα θριάμβου

μὲ τὴ γαμήλιο συνοδεία τῶν πουλιῶν, μὲ τὰ χαμόγελα

τοῦ ἀνάλαφρου ποῦ φύσαγε καὶ ὅλους ἐθώπευεν ἀνέμου,

ἐνώθησαν σὲ μιὰ ἰαχὴ, καὶ τῶν Νυμφῶν ἡ ἔκπληξη

καὶ τῶν ὀρμητικῶν ἀνδρῶν τὸ πρῶτο θάμπωμα.

Πεῖτε μου, πῶς, οἱ πρὶν πειρατικὲς Σχεδίες

μὲ δῶρα λαμπρὰ τῶν ἀνθισμένων παραποταμείων φυτειῶν,

ἀνθῶνες ταξιδεῦαν τῶρα, ἐν μέσῳ ποταμῶ

μὲ τὸ ρυθμὸ τῶν τραγουδιῶν ὑπέρτατης χαρᾶς,

ῥᾶς, ποῦ ἦτο ἡ Γοργόνα τῆς κάθε Σχεδίας,

ἡ καταπληχτικὸ ταξίδι, ποῦ μετᾶθεσε γήινους ἀνθρώπους

τὸ νεφέλωμα τῆς τεφρῆς γῆς μας,

ἐν καταγάλανῳ, τὸν τρίτο Οὐρανό, μὲ τὴν αἰώνια

ψῆ καταμεσῆς τοῦ Ὑπέρτατου Ἡλίου.

· οὐσίος Σολωμὸς

18

να βγαλο το κεφαλυ απο το κυμα

χερετου τα πουλακια την ημερα

συχναστραφτυ και σχυζι οκνα το σκοτος

14 —